

Âm vang kỉ ức

Tôi lớn lên

Khi đất nước không còn chia Bắc Nam

Chẳng biết chiến tranh là gì

Chỉ được nghe trong những câu chuyện của cha...

Hôm nay, chiến tranh đã tạm lùi xa vào quá khứ, đất nước đã hòa bình được 49 năm từ ngày 30/4 lịch sử. Chúng tôi - những người may mắn được sinh ra trong hòa bình độc lập, khi không còn cảnh bom rơi đạn lạc, hình ảnh anh bộ đội cụ Hồ đôi lúc bị lãng quên giữa những tấp nập của cuộc sống, nhiều người trong chúng tôi có những suy nghĩ, hành động bất nhã với các anh... Tuy nhiên, các anh vẫn oai vệ, vẫn vị tha như truyền thống đã có hàng trăm năm nay vì các anh là những người con do các bà mẹ Việt Nam sinh ra. Những người lính ấy là hiện thân của tinh thần yêu nước, thương dân, vì dân. Ý chí dũng cảm, quật cường đã tô thắm trang sử vàng của dân tộc! Có một người lính đã viết:

Chân đi dép bốn hai vẫn thừa năm ngón

Nhịn đói không kêu

Nhịn khát không kêu

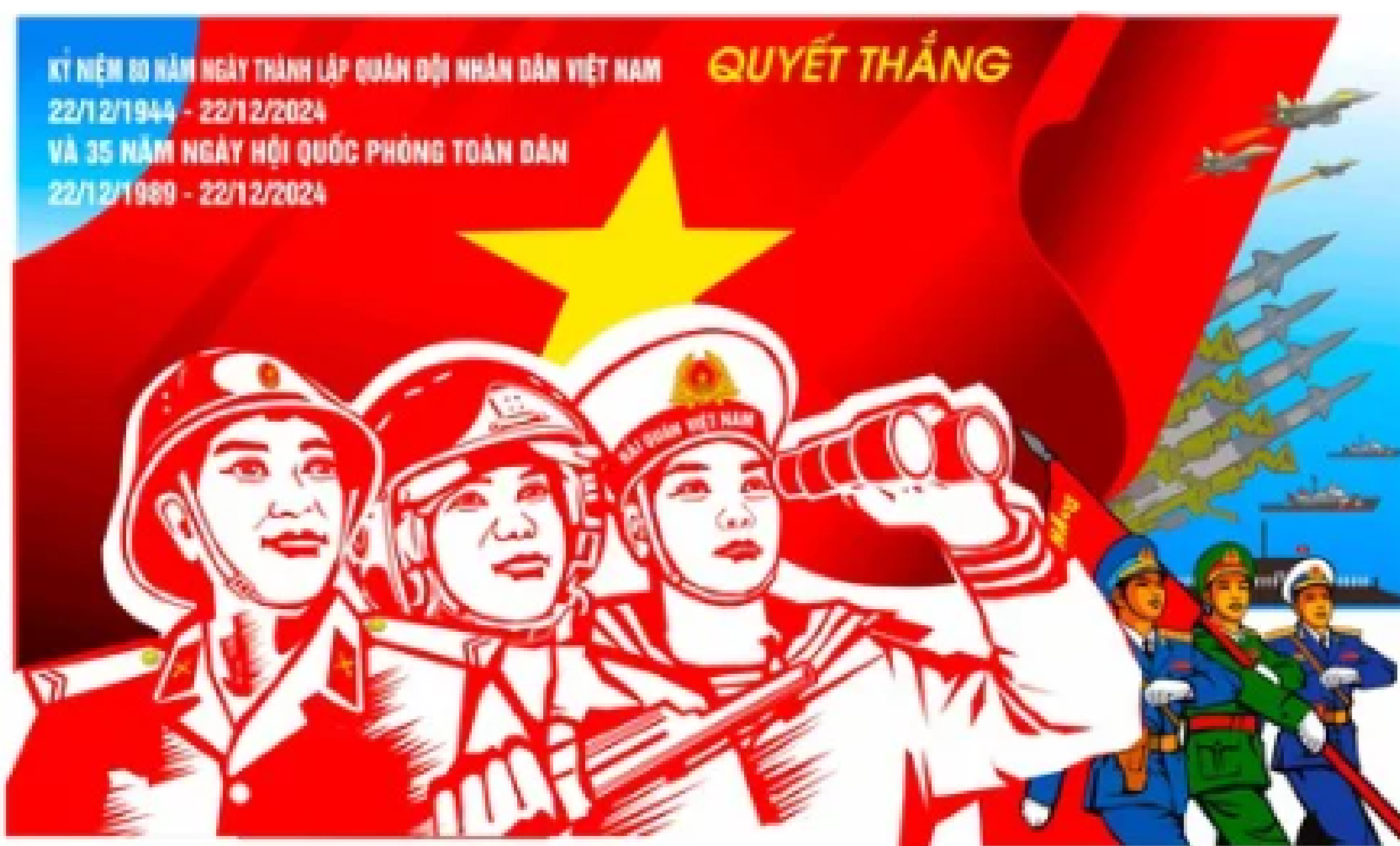
Thiếu ngủ không kêu

Hành quân bốn tháng trời không kêu

Nhớ mẹ quá thì ngồi trên đá

Có lúc khóc không cho ai biết

Trốn ra sông vẫy nước

VANG MÃI KHÚC QUÂN HÀNH

Người lính là như thế, với kẻ thù, các anh là mãnh thú nhưng với cuộc sống đời thường cũng có những giây phút các anh yếu mềm. Các anh khóc nhưng giọt nước mắt chảy ngược vào tim. Chỉ có những người có trái tim đồng cảm với người lính mới thấu hiểu những cảm xúc đó mà thôi.

Sự hy sinh vĩ đại của các anh trong chiến tranh đã được nhiều nhà thơ, nhà văn xúc động ghi lại. Khi ngồi bên bờ Thạch Hãn, một dòng sông in đậm những chiến công oanh liệt tuổi đôi mươi của các anh, nhà thơ Lê Bá Dương đã viết:

*Đò lên Thạch Hãn ơi... chèo nhẹ
Đáy sông còn đó bạn tôi nằm
Có tuổi hai mươi thành sóng nước
Vỗ yên bờ, mãi mãi ngàn năm.*

Vâng! “Đò lên Thạch Hãn ơi... chèo nhẹ”- đó là lời thỉnh cầu của người cựu chiến binh đối với những ai đi lại trên dòng sông Thạch Hãn nói riêng và các dòng sông trên đất nước Việt Nam đầy ắp đau thương nói chung. Dưới ấy còn biết bao nhiêu người con đất Việt như thế nữa? Dưới đáy sông các bạn tôi đang yên nghỉ, hãy để cho họ được ngủ yên! Lời thỉnh cầu của người lính già đã khiến bao nhiêu con tim nhân hậu phải bật khóc! Trên đất nước Việt Nam này còn bao nhiêu con sông như thế? Vâng, tuổi hai mươi của các anh đã trở thành sóng nước. Dòng sông thực dường như không thấy nữa. Chúng ta thấy một dòng sông tâm linh của tuổi trẻ, của tình yêu bất diệt đang chảy hiền hòa, đang vỗ về những người mẹ, người cha, người vợ ngày đêm trông ngóng.

Ngày nay, anh Bộ đội Cụ Hồ luôn phát huy cao nhất lý tưởng trung với nước, hiếu với dân, nhiệm vụ nào cũng hoàn thành, khó khăn nào cũng vượt qua, kẻ thù nào cũng đánh thắng để luôn là “tấm khiên” và “thanh kiếm” bảo vệ Tổ quốc. Mẹ Tổ quốc yên tâm có những đứa con ngày đêm giữ trời ta xanh sắc thắm hòa bình, giữ biển ta mãi ngân tiếng hát tự do...

